

tilbøjelig til at tro, at der vil opstaa nogen Misfornøjelse, naar en Erstatning paa Grund af den paagældendes Alder ikke bliver udbetalt med det fulde Beløb. Det kan nok synes, som om det er noget inkonsekvent, at en Mand eller Kvinde, som i en høj Alder — f. Eks. 70 Aar — mister sin Arbejdsevne, faar den samme Sum udbetalt som en 30-aarig Mand eller Kvinde, men baade den forsikringspligtige og den forsikrede vil i de fleste Tilfælde ræsonnere saaledes: Nu har jeg betalt Forsikringspræmier eller været forsikret i saa og saa mange Aar, og naar jeg i en Alder af 70 Aar bliver Invalid, knapper de mig sandelig af, fordi jeg ikke er kommet til Skade, før jeg blev saa gammel! Denne Afknapping vil ikke blive forstaaet i alle Tilfælde. Man vil sige: Hvorfor skal den paagældende Arbejder, som har været saa heldig ikke at blive ramt af noget Ulykkestilfælde, før han kom op i en meget høj Alder, og for hvem der er betalt Forsikringspræmier lige fra det Øjeblik, han begyndte at arbejde i den paagældende Virksomhed, have mindre end den, som i en yngre Alder rammes af et Ulykkestilfælde? Del vil knibe med at forstaa dette, skønt det fra et forsikringsteknisk Standpunkt i og for sig er fuldt berettiget, fordi vedkommende ikke lever saa længe og altsaa ikke lider saa længe under Følgerne af Ulykkestilfældet som den, der bliver Invalid i en yngre Alder. Jeg nævner dette, fordi der ogsaa er et Hensyn at tage til, hvorledes man i den almindelige Bevidsthed vil opfatte en saadan Reduktion af det Beløb, der bliver til udbetale den paagældende.

I Forbindelse dermed vil jeg nævne et andet Spørgsmaal: om det vil være rigtigt at fastsætte, som her er foreslaaet, at der ikke skal betales Erstatning for mindre Invaliditet end 10 pCt. af Erhvervsvevnen. Efter den gældende Lov om Ulykkesforsikring for Arbejdere i Landbrug, Skovbrug og Havebrug m. m. udbetales der ikke Erstatning for mindre Invaliditet end 10 pCt. af Erhvervsvevnen, medens der i den anden store Ulykkesforsikringslov, den, som gælder for Haandværk og Industri, ikke er sat nogen saadan Grænse. Det er min Erfaring, at 10 pCt.-Grænsen i Landbrugsulykkesforsikringsloven har vakt megen Misfornøjelse, at Folk har lidt vanskeligt ved at forstaa, at naar de mister et Stykke af en Finger, faar de ingenting, men hvis de mister hele Fingeren, faar de 360 Kr., eller hvor meget det nu er, det staar naturligvis i For-

hold til Aarslønnen. Efter det foreliggende Lovforslag vil det altsaa blive saaledes, at den, som mister en Finger, faar 600 Kr., men den, som kun mister Halvdelen af en Finger, faar slet ingenting. Jeg tror, det vil blive lidt vanskeligt at faa de paagældende Arbejdere, og for den Sags Skyld ogsaa de paagældende Arbejdsgivere, til at erkende, at dette er rigtigt. I den Tid, jeg som Indenrigsminister havde med Afgørelsen af Klager over Erstatningers Fastsættelse at gøre, har det Tilfælde mødt mig mange Gange, at den paagældende Arbejdsgiver — altsaa en Arbejdsgiver i Landbruget — næsten har været mere forbitret paa Lovgivningsmagten eller Arbejderforsikrings-Raadet, eller hvem han nu har ladet sin Forbitrelse gaa ud over, end den paagældende Arbejder var. Arbejdsgiveren har sagt: Nu har jeg betalt saa og saa meget om Aaret, og der er aldrig sket noget Ulykkestilfælde her paa Gaarden, vi passer sandelig paa her; men endelig er en Mand saa uheldig at faa en Stump af en Finger klemt af i Tærskværket, og saa kommer de og siger, at han skal ingenting have. Det er dog for galt, at man skal betale sine Præmier, og sker der saa noget, faar den paagældende alligevel intet! Altsaa, det er efter min Opfattelse ikke alene de paagældende Arbejdere, som har lidt vanskeligt ved at forstaa, at de ikke skal have noget — selv om de naturligvis erkender, at de ikke har Krav paa meget —, men ogsaa hos de paagældende Arbejdsgivere vil der — som det allerede for Tiden er Tilfældet — opstaa megen Misfornøjelse med, at de, skønt de har betalt deres Præmier, skal se paa, at den paagældende tilskadekomne Arbejder ingenting faar. Jeg synes, der er saa meget mere Grund til at tage under nøje Overvejelse, om vi skal fastholde Bestemmelsen om de 10 pCt., som Fastholdelsen deraf for alle dem, der hidtil har været forsikrede i Henhold til Loven af 1898, maa anses for et Tilbageskridt. Hvis vi altid havde haft Bestemmelsen om de 10 pCt., vilde jeg ikke have haft saa store Betænkeligheder ved at blive staaende ved den, selv om der var nogen Misfornøjelse med den, men naar vi staar overfor Valget — thi det erkender jeg, vi maa træffe et Valg — mellem at føre Bestemmelsen om de 10 pCt., som vi har i Loven om Landbrugsulykkesforsikringen, over til at gælde ogsaa for de andre eller omvendt at slette Bestemmelsen om de 10 pCt. i Landbrugsulykkesforsikringslovgivningen, synes